

Aleksandra Piguła

Autorka siedmiu tomików poezji, sztuk teatralnych, tekstów piosenek, prezes Mieleckiej Grupy Literackiej Słowo działającej w ramach Towarzystwa Miłośników Ziemi Mieleckiej im. Władysława Szafera.

Prawda

Powiedz poecie
prześń pisać – polegnie
powiedz prostakowi
pomyśl – pójdzie precz
powiedz panu
przekrocz przyzwoitość
pozostanie parobkiem
przemysł
przemilcz
pozostaniesz
przyjacielem prawdy

Wieczny sen

Zasnął stary człowiek
tak spokojnie jak żył
nie przeszkadzając nikomu
został pies kot kury
i pustka
której nikt i nic nie wypełni
ksiądz odprawił opłaconą mszę
wypełnił obowiązek
uroczysta poprawność
na granicy życia i śmierci

Jesienna zaduma

Zobacz
liście zmieniają barwę
jest żółto czerwono rdzawo
zakochani pod parasolem
chronią intymność
tylko deszcz
zagłusza ich szepty
zobacz
pies tańczy w liściach
odpoczął na kolorowym dywanie
jesień zaczarowała park

Nie przychodź do mnie

czarny aniele
nie jesteś mile widziany
wiem
wszystko ma swój początek i koniec
jestem tylko iskrą w pożarze istnień
ale zapłonę
i nie ugasi mnie żadna łza

Las liści

Las liści lśni
lubisz listopad
lubisz las
ludzie lubią listy
latem
łądają latawce
łąduje lot Lizbona – Londyn
ludzie lubią latać
leczą lata
liczysz listopady
literujesz litanie
lecz lekarstwo liter
lekko lekceważysz
Ludzie lubią loterię
lubią luksus limuzyny
lecisz labiryntem losu
lśni lustro ludzkości
lśni las

Już jesień

Zbieram żołądź
w dłoni rośnie mały ludzik
dumnie stoi na cienkich nóżkach
w śmiesznych butach i berecie z antenką
dzieło moich rąk
drużyna leśnych żołnierzyków
zagości na chwilę
przemaszkuje
przez kolejne pokolenia

Andrzej Szypuła

Muzyk, pedagog, dyrygent, kompozytor, poeta. Wydał sześć tomików wierszy: *Białe tulipany* (2015), *Srebrny sen* (2016), *Wielki Wóz* (2017), *Dobre anioły* (2018), *Głogi przydrożne* (2019), *Światło nadziei* (2020). W przygotowaniu tomik *Milczące kamienie*, z którego pochodzą prezentowane wiersze.

Marcie funèbre

brzmia jeszcze dźwięki
sonaty b-moll

ciężkie tony
marsza ze spiznu

padają
na niebo i ziemię

tu już
nie ma muzyki

tylko
mądrość ciszy

która ogarnia
ciało i duszę

na wieczny sen

Wiśniowa, październik 2021

Fryderyk Chopin – Sonata b-moll op. 35
napisana w 1839 roku w Nohant, część 3:
Marcie funèbre: Lento

Do Norwida

przy Świętym Kazimierzu
za zieloną bramą
na paryskim bruku
gwiazdzisty dyjament

zakochany w Weronie
los twój i nasz zbłąkany
wśród nędzy tego świata
zapłakany

jakże mam ciebie słuchać
najczulszym westchnieniem
że to nie lży są
a kamienie

Wiśniowa, październik 2021

Koniec lata

koniec lata
osty powoje
maki rumianki
koniki polne

ciągle tu jestem
jak wtedy
gdy żniwa
pachniały ziarnem

złotej pszenicy
srebrnego żyta
smukłego jęczmienia
drżącego owsa

za tą górą
zamyślona jesień
plecie opowieści
na długie wieczory

Różanka, lipiec 2021

Milczące kamienie

za tę jedną chwilę
o której wiesz
oddałbym
wszystkie moje wiersze

nie mogę ich czytać
bołą
zostały tylko
milczące kamienie

Wiśniowa, sierpień 2021

Katarzyna Hudy

Urodziła się 21 lipca 1979 roku. Mieszka w Izbiskach w powiecie mieleckim. Jest absolwentką filozofii na Uniwersytecie Rzeszowskim oraz pedagogiki opiekuńczo-wychowawczej na Akademii „Ignatianum” w Krakowie. Autorka tomików poezji *Druga strona myśli* (2019), *Zagubione skrzydło* (2020), *Chleb posmarowany życiem* (2021). Nagradzana i wyróżniana w konkursach literackich.

butelka

butelka wina potoczyła się
niechcący trąciła księżyc
który rozlał światło na ciemne niebo
nie widać gwiazd
a ta spadająca miała spełnić życzenie
znalazłam jedną
na dnie kieliszka
a może to tylko mała iskierka
z ledwo tłącego się jeszcze ognia smutku
tak
jestem szczęśliwa

***

o której trzeba się obudzić
żeby zdążyć na życie
niby wszystko jest w porządku
ręce i nogi
pięć zmysłów w miarę sprawnych
woda ziemia powietrze
wschody i zachody
góry morza osiem cudów świata
noce i dnie poranki i wieczory
ludzie i cztery pory roku
jest co jeść i pić
a człowiek to potrafi
usiąść wśród tego wszystkiego
i poczuć tak potężny brak

a wystarczyłoby może na śniadanie
posmarować chleb życiem i...

jaskółka

jaskółka dziś ogłosiła że sercu najlepiej tam
gdzie akurat się znajduje
wystarczy mu jedynie nie wmawiać
że to dopiero jutro będzie piękna wiosna
trzeba czasem poprawić stare gniazdo
być cierpliwym i czekać
aż szczęście nauczy się latać

Ewelina Kut

Urodziła się i mieszka w Rzeszowie. Z wykształcenia bibliotekarz, studentka psychologii, miłośniczka wszelkiego rodzaju literatury. W 2015 roku zadebiutowała w naszym „Wersie” wierszami *Operacja i Miłość*. Interesuje się filozofią oraz psychologią.

Więź

Dla śp. siostry Katarzyny Biedy

Siostro Ty moja
Ciało mego ciała, krew mojej krwi.

Czuję Ciebie w opadającej powiece,
co czasami nie chce podnieść się ku górze.
Gdyż Twoje oczęta nigdy nieotworzone.

Siostro Ty moja
Ciało mego ciała, krew mojej krwi.

Czuję Ciebie w skrzywionym palcu,
co przypomina o ciągłym przemijaniu.
Gdyż Twoje ciało chorobą zdeformowane.

Siostro Ty moja
Ciało mego ciała, krew mojej krwi.

Czuję Ciebie w lewej stopie,
co wygląda na starszą od prawej.
Gdyż Twoje zaistnienie wcześniejsze.

Siostro Ty moja
Ciało mego ciała, krew mojej krwi.

Czuję ciebie w bolącym pęcherzu,
co wypiera zakodowaną w ciele pamięć.
Gdyż Twój pierwszy grób z cierpieniem dziedziczny.

Siostro Ty moja
Ciało mego ciała, krew mojej krwi...

Monolog

Mojej siostrze Katarzynie Biedzie

Nie mam po Tobie nawet skrawka papieru, strzępu nietkniętej zabawki,
czy choćby zastygłego świętym smutkiem rodzinnego wspomnienia.
Nie mam nic prócz tego wolnego miejsca, które dla mnie zostawiłaś.

Włosy twoje urosły poza tępym wzrokiem ludzkiego bydlęcia.
Nigdy nie przeczese ich troskliwa dłoń naszej matki,
ani też nie zaciągnie się ich zapachem młodsza siostrzyczka.

Usta twoje zbyt zimne jak na dziecko, a dłonie zbyt nagie jak na uścisk przywitania.
Nigdy nie ubiorę cię do końca, nie osłonię, ani nie ogrzeję własnym ciałem,
nie dogonię cię już na żadnej ścieżce rojonej podświadomości kolejnego Freuda.

Nie znam nawet twojego języka, bym mogła przetłumaczyć te nieme obrazy.
Spójrz – włosy moje nie trzymają się głowy, a oczy patrzą w przeciwne strony.
Tak bardzo się boję tej ich tęsknoty nieznannej, co jeden los każe mi rozrywać na dwa.

Zdzisław Czop

Urodził się 5 lipca 1963 roku w Lubaczowie, mieszka w Rzeszowie. Z wykształcenia prawnik. Autor tomików poezji: *Nie ma mnie* (1991), *Ściany* (2012), *Mięso w duszy* (2013), *Kronikarz gazety codziennej* (2014), *Jest lustro we wszechświecie* (2016), *Kochane moje ciało* (2020).

Odbicie o poranku

Pukam kością w szybę lustra
obudź się moje odbicie
chcę żyć i oddychać dniem dzisiejszym

Kochane moje ciało

Codziennie tulę kości do snu
śpiewam kołysankę nad wątroba i nerka
biorę w ręce mój oddech i kładę do kołyski

Usypiam samego siebie we śnie różowym
kocham ciebie moje ciało
do zobaczenia – do jutra

Kocham siebie moje ciało
i nie chcę śmierci we śnie

Piąta nad ranem

Nie kochaj się z ciałem nad ranem
ciało twoje musi odpocząć
musi być sprawne w nowym dniu
jak nakręcony zegarek

Nie kochaj się z ciałem nad ranem
niech odpoczywają wątroba i nerki
niech odpoczywają twoje płuca
jest piąta nad ranem

Zostaw ciało o piątej nad ranem
ciało musi dźwigać ciebie
cały dzień
do nocy wieczności